

พื้นที่ทางสังคมและพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเอง: การศึกษาข้ามวัฒนธรรม (ไทย ออสเตรเลีย)*

กรรณิกา พันธุ์ศรี¹ รังสรรค์ โคมยา² อารยา ปิยะกุล³

(วันที่รับบทความ: 14 มกราคม 2563; วันที่แก้ไขบทความ: 25 มีนาคม 2563; วันที่ตอบรับบทความ: 7 เมษายน 2563)

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการศึกษา คือ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเองตามลักษณะพื้นที่ทางสังคม (ทั้งในภาพรวมและพฤติกรรมย่อย 8 พฤติกรรม) ในประเทศไทยและออสเตรเลียและเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเองตามลักษณะพื้นที่ทางสังคม ระหว่างประเทศทั้งสอง ตัวอย่างที่ใช้เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จำนวน 202 คน จากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ประเทศไทยและมหาวิทยาลัยโมนาช เมืองเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย ประเทศ ๆ ละ 101 คน เครื่องมือวิจัยได้แก่ แบบวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที

ผลการศึกษาพบว่า

1. ตัวอย่างจากทั้งสองประเทศมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองทั้งภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลางทั้งในตัวอย่างกลุ่มที่อาศัยในเขตเมืองและชนบท ตัวอย่างจากประเทศออสเตรเลียที่อาศัยในเขตเมืองมีพฤติกรรมโดดเด่นด้านการเปิดโอกาสให้กับตนเองในการเรียนรู้ ส่วนตัวอย่างจากประเทศไทยโดดเด่นในด้านการมองโลกในแง่ดี ส่วนในกลุ่มที่อาศัยในชนบทก็พบผลเช่นเดียวกับตัวอย่างที่อาศัยในเขตเมือง

2. พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในภาพรวมและในรายด้านทุกด้าน โดยตัวอย่างจากประเทศออสเตรเลียมีระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองสูงกว่าตัวอย่างจากประเทศไทย ในกลุ่มที่อาศัยในเขตเมือง 6 ด้านใน 8 ด้าน อีก 2 ด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งกลุ่มที่อาศัยในเขตชนบทพบความแตกต่างทุกด้าน โดยตัวอย่างจากออสเตรเลียมีระดับพฤติกรรมสูงกว่าตัวอย่างจากไทย ยกเว้นด้านการมองโลกในแง่ดี พบว่าตัวอย่างจากไทยสูงกว่า

คำสำคัญ: พื้นที่ทางสังคม, พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเอง

* บทความวิจัย ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2562

¹ อาจารย์, ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, E-mail: Kunniga.p@msu.ac.th

² รองศาสตราจารย์, ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

³ อาจารย์, ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Social Space and Self Directed Learning Behavior: Cross Cultural Research (Thailand Australia)*

Gunniga Phansri¹ Rungson Chomeya² Araya Piyakun³

(Received: January 14, 2020; Revised: March 25, 2020; Accepted: April 7, 2020)

Abstract

The main purposes of this research were as follows: (1) to study the Self Directed Learning Behavior (Both as a whole and 8 sub-behaviors) in Thailand and Australia, and (2) to compare the Self Directed Learning Behavior between the two countries. The samples were 202 undergraduate students from Mahasarakham University (Thailand) and Monash University Melbourne (Australia) (101 people per each country.) Research tool was a Self Directed Learning Behavior test. The statistics used were mean, standard deviation, t-test.

The results of the analyses showed that:

1. The Self Directed Learning Behavior in both the overall and each aspects from the both countries's samples, were at a medium level. The samples from Australia had outstanding behavior not only initiative and independent learning but also creativity, while the samples from Thailand had outstanding behavior of optimism, initiative and efficient Self-concept learning.

2. The Self Directed Learning Behavior was significantly different at .05 level in overall and in all sub-behaviors. The samples from Australia were higher levels of Self Directed Learning Behavior than the samples from Thailand in 6 aspects from 8 behaviors, Except for Positive orientation to the future which samples from Thailand were higher than Australia.

Keywords: Social space, Self Directed Learning Behavior

* Research Article from Department of Educational Psychology and Guidance Faculty of Education, Mahasarakham University, 2019

¹ Lecturer, Department of Educational Psychology and Guidance Faculty of Education, Mahasarakham University, E-mail: Kunniga.p@msu.ac.th

² Associate Professor, Department of Educational Psychology and Guidance Faculty of Education, Mahasarakham University

³ Lecturer, Department of Educational Psychology and Guidance Faculty of Education, Mahasarakham University

ความสำคัญและปัญหาการวิจัย

การเรียนรู้ด้วยตัวเอง ถือเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่มีลักษณะพิเศษ ที่ต่างจากการเรียนรู้ในแบบอื่น ๆ เนื่องจาก (1) การเรียนรู้ด้วยตัวเอง จะเป็นการเรียนรู้ที่ตรงกับความสนใจของตัวเองมากกว่าการเรียนรู้แบบอื่น ๆ เพราะเกิดจากแรงจูงใจของตนเอง ในอันที่จะพัฒนาตนเองเพื่อใช้ประโยชน์จากสิ่งที่จะได้จากการเรียนรู้นั้น ๆ (2) การเรียนรู้ด้วยตัวเอง สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ดีกว่า ทั้งนี้เนื่องจาก การเรียนรู้ดังกล่าวจะช่วยลดปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคลลง เพราะผู้เรียนคำนึงถึงขีดความสามารถของตนเอง (3) การเรียนรู้ด้วยตัวเองจะเป็นการพัฒนาทักษะต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนอย่างถูกต้องตรงกับความต้องการ และ (4) ความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้ด้วยตัวเองนั้น มักจะเป็นความรู้ที่มั่นคงถาวรมากกว่าการเรียนรู้แบบอื่น ๆ เนื่องจาก องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง ทำให้เกิดการพัฒนาทักษะต่างๆ และมีผลต่อความจำ ซึ่งจะอยู่ในรูปของประสบการณ์การเรียนรู้ (Learning From Experience) ที่ผู้เรียนต้องมีความรับผิดชอบและการปฏิบัติการด้วยตนเอง ดังนั้นจึงทำให้เกิดความจำ และสามารถที่จะถ่ายทอดหรือนำไปใช้ได้ดีกว่า (Gibbons, 2002) พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเองมีความสำคัญกับบุคคลเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในสังคมสมัยใหม่ที่บุคคลจะต้องมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต แม้บุคคลจะสำเร็จการศึกษาไปแล้ว บุคคลก็ยังคงต้องศึกษาด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อพัฒนาตนเองไม่ว่าจะเป็นการดำรงชีวิตประจำวัน หรือการทำงาน การประกอบอาชีพ แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองจึงถือว่ามีความสอดคล้องกับบริบทของสังคมสมัยใหม่ (Mo Ching Mok, 2013) แต่อย่างไรก็ตามการศึกษาวงจรการเรียนรู้ด้วยตนเองในลักษณะของการวิจัยข้ามวัฒนธรรมนั้น ยังคงมีงานการศึกษาในลักษณะนี้ค่อนข้างน้อย โดยยังคงอิงเนื้อหาของพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเอง ตามองค์ประกอบ 8 ด้านที่สำคัญ คือ การเปิดโอกาสให้กับตนเองในการเรียนรู้, อัตมโนทัศน์ด้านการเรียนที่มีประสิทธิภาพ, ความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้, ความรับผิดชอบต่อการเรียน, ความรักในการเรียน, ความคิดสร้างสรรค์, การมองโลกในแง่ดี, ความสามารถในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐาน และทักษะในการแก้ไขปัญหา (Guglielmino, 1977)

การวิจัยข้ามวัฒนธรรมทางจิตวิทยาเป็นการเปรียบเทียบที่ชัดเจนและเป็นระบบ ตัวแปรทางจิตวิทยาภายใต้เงื่อนไขทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันเพื่อระบุ คุณลักษณะรากเหง้าที่มา และกระบวนการที่เป็นสื่อกลางถึงการเกิดขึ้นของความแตกต่างของพฤติกรรม (Berry, 2012: 3 cited in Eckensberger, 1972: 100) การเปรียบเทียบวัฒนธรรมนั้นไม่ได้เป็นการปฏิเสธเอกลักษณ์ของแต่ละคน ชาติพันธุ์วรรณาและข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัยเปรียบเทียบกับสิ่งเดียวกันในลักษณะที่สังเกตเห็นได้ แม้ว่ามันอาจจะดูแตกต่างจากความเป็นจริง ซึ่งในปัจจุบันการศึกษาเกี่ยวกับมนุษย์สามารถใช้ศึกษาข้ามวัฒนธรรมได้

อย่างอิสระเพื่ออ้างถึงการเปรียบเทียบประเภทใดก็ได้ของวัฒนธรรมที่แตกต่างที่มีความหมายเฉพาะเจาะจงมากขึ้น (Ember, 2009: 11) การศึกษาแบบข้ามวัฒนธรรม ถือเป็นแนวโน้มใหม่ของการศึกษาทางด้านจิตวิทยาและด้านพฤติกรรมศาสตร์ในสหรัฐและในกลุ่มประเทศยุโรป ที่เริ่มมีการศึกษากันอย่างจริงจังเมื่อไม่นานมานี้ การศึกษาแบบข้ามวัฒนธรรมจะช่วยให้การประยุกต์องค์ความรู้ในเรื่องพฤติกรรมดังกล่าวสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ง่ายและเป็นสากลมากขึ้น ดังนั้นการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเองของนิสิตมหาวิทยาลัย : การวิจัยข้ามวัฒนธรรม ในครั้งนี้มุ่งหวังจะก่อให้เกิดองค์ความรู้ทางด้านวิชาการ แนวคิด การพัฒนารูปแบบการวิจัย ตลอดจนการนำเอาผลวิจัยไปใช้ประโยชน์ในเชิงของการพัฒนาสังคมอย่างเป็นรูปธรรมต่อไป

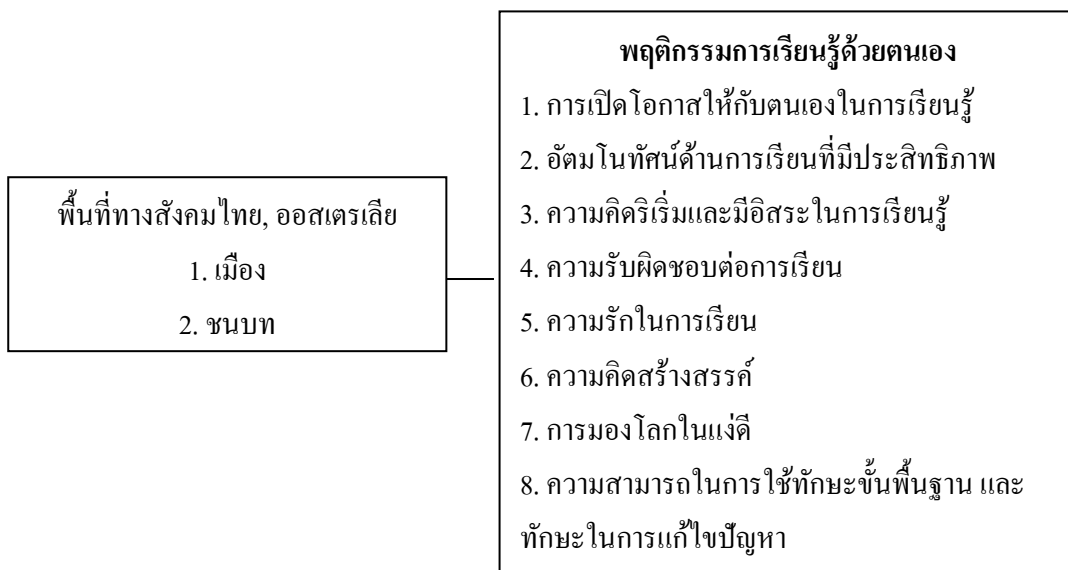
การศึกษาเรื่อง พื้นที่ทางสังคมกับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเอง : การศึกษาข้ามวัฒนธรรม (ไทย ออสเตรเลีย) จะเป็นการศึกษาภาพรวมของรูปแบบการใช้ชีวิตของนิสิตปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ประเทศไทย และมหาวิทยาลัยโมนาช เมืองเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย เพื่อที่จะเปรียบเทียบคุณลักษณะต่างๆ ของรูปแบบพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเองของนิสิตปริญญาตรี จากทั้งสองประเทศ โดยมีสมมุติฐานเบื้องต้นในการเปรียบเทียบระหว่างสองสังคมที่เป็นตัวแทนของสังคมในประเทศที่พัฒนาแล้วกับสังคมในประเทศที่กำลังพัฒนา เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาองค์ความรู้ทางด้านจิตวิทยา หาคู่เหมือนจุดต่างของพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเองในสองสังคม ในงานวิจัยในสมัยใหม่ที่ศึกษาในลักษณะนี้ เช่น การศึกษาแบบข้ามวัฒนธรรมเพื่อเปรียบเทียบภาวะสุขภาพ คุณภาพชีวิตระหว่างหญิงสูงอายุในประเทศออสเตรเลียและประเทศเวียดนาม (Hanh and Other, 2014: 1 - 7) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสองสังคมที่มีความแตกต่างกัน นอกจากนี้นงานวิจัยนี้ยังเป็นการศึกษาเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของนิสิตในระดับปริญญาตรีของประเทศไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเองตามลักษณะพื้นที่ทางสังคม (ทั้งในภาพรวมและรูปแบบการใช้ชีวิตย่อย 8 รูปแบบ) ในประเทศไทยและออสเตรเลีย
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเองตามลักษณะพื้นที่ทางสังคม ระหว่างประเทศไทยและออสเตรเลีย

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีสำหรับการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ของ กุกลิเอลมีโน (Guglielmino, 1977) ที่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยใช้เทคนิค เดลฟาย (Delphi Technique) ซึ่งพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้นมีองค์ประกอบ 8 ด้านที่สำคัญ คือ การเปิดโอกาสให้กับตนเองในการเรียนรู้, อัตมโนทัศน์ด้านการเรียนที่มีประสิทธิภาพ, ความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้, ความรับผิดชอบต่อการเรียน, ความรักในการเรียน, ความคิดสร้างสรรค์, การมองโลกในแง่ดี, ความสามารถในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐาน และทักษะในการแก้ไขปัญหา ซึ่งนำมาแสดงกรอบแนวคิดวิจัย ดังภาพที่ 1

ระเบียบวิธีวิจัย

ประเภทของงานวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ เป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นให้เห็นภาพรวมและรายละเอียดของ พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ของนิสิตจากประเทศไทยและนิสิตประเทศออสเตรเลีย ซึ่งจะเป็นพื้นฐานของการทำความเข้าใจพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น

ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30,029 คน (กองบริการการศึกษา, 2561) และ นิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยโมนาช เมืองเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย จำนวน 54,361 คน (Monash University, 2018)

2. ตัวอย่าง ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ประเทศไทย และมหาวิทยาลัยโมนาช เมืองเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย (ที่เป็นชาวออสเตรเลียเท่านั้นไม่ใช่นิสิตที่เป็นชาวต่างชาติ) ประเทศละ 100 คน (ข้อจำกัดงบประมาณของการวิจัย) อย่างไรก็ตามจำนวนตัวอย่างสำหรับการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของสองกลุ่ม แม้ว่าการประมาณค่าจากตัวอย่างที่มี 1,000 ราย มีแนวโน้มที่จะประมาณค่าได้มากกว่า แต่การประมาณค่าพารามิเตอร์จากประชากรด้วยตัวอย่าง อย่างน้อย 100 คน ก็สามารถทำได้และให้การประมาณค่าในระดับที่ยอมรับได้ (Healey, 2015: 153 - 154) ข้อควรระวังเกี่ยวกับขั้นตอนนี้ คือ การทดสอบจะไม่น่าเชื่อถือหากความแปรปรวนของทั้งสองกลุ่มไม่เท่ากัน หากมีข้อสงสัยควรทำการตรวจสอบ ถ้าความแปรปรวนพิสูจน์แล้วว่าไม่เท่ากันและขนาดของกลุ่มตัวอย่างมีขนาดเล็ก สองกลุ่มรวมกันมากกว่าหรือเท่ากับ 30 ค่าวิกฤตอาจถูกประมาณค่าโดยการทดสอบค่าซี (z) เพื่อความสะดวก แต่ถ้าสองตัวอย่างมีขนาดใหญ่ (แต่ละกลุ่มมีตัวอย่างมากกว่าหรือเท่ากับ 30 ขึ้นไป) ก็จะทำให้ผลการประมาณค่าที่ดีได้ (Dowdy, Wearden and Chilko, 2004: 190 - 196)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ลักษณะพื้นที่ทางสังคมจำแนกออกเป็นอาศัยในเขตเมืองกับในเขตชนบทของประเทศไทยกับและประเทศออสเตรเลีย

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ประกอบด้วย ตัวแปรย่อย ๆ ดังนี้ คือ 1) การเปิดโอกาสให้กับตนเองในการเรียนรู้ (Openness to learning opportunities) 2) อัตมโนทัศน์ด้านการเรียนที่มีประสิทธิภาพ (Self-concept as a effective) 3) ความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้ (Initiative and Independence in Learning) 4) ความรับผิดชอบต่อการเรียน (Informed acceptance of responsibility for one's own Learning) 5) ความรักในการเรียน (Love of Learning) 6) ความคิดสร้างสรรค์ (Creative) 7) การมองโลกในแง่ดี (Positive orientation to the future) 8) ความสามารถในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐาน และทักษะในการแก้ปัญหา (Ability to use basic study skills and problem – solving skill)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบวัดการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นแบบวัดแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบบ 6 ระดับ จำนวน 40 ข้อ โดยวัดใน 8 ด้าน ตามนิยามตัวแปร เป็นแบบวัดที่

ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นโดยอิงแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองตามนิยามตัวแปรพัฒนาขึ้นโดยอิงแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ผ่านการพิจารณาความตรง (Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ และการทดลอง (Try-out) เพื่อหาคุณภาพ ดัดข้อที่ไม่มีค่าอำนาจจำแนกออกไปและหาค่าความเชื่อมั่นพบว่า แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ .87 สำหรับฉบับภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนดำเนินการสร้างดังนี้ คือ หลังจากพัฒนาแบบวัดต้นฉบับในภาษาไทยเสร็จ ผู้วิจัยดำเนินการแปลจากต้นฉบับภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ (Translation) จากนั้นก็ให้ผู้เชี่ยวชาญทางภาษาต่างประเทศแปลจากฉบับภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทย (Back translation) เพื่อตรวจสอบความตรงของเนื้อหาทางภาษาว่ามีความใกล้เคียงกัน หรือแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด หากพบมีความแตกต่างก็จะดำเนินการแก้ไขเพื่อให้ความหมายตรงตามต้นฉบับมากที่สุด หรือมีความหมายเหมือนกันทุกประการ ทำการตรวจเช็คการแปลและความหมายเดิมอีกครั้ง แล้วทำการแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษ ปรับและเรียบเรียงจนมีข้อความใกล้เคียงต้นฉบับ ทดลองใช้ หาค่าคุณภาพ และนำไปใช้ในสถานการณ์ที่กำหนดตามแบบทดสอบหรือใกล้เคียงที่สุด โดยคำนึงถึงมาตรฐาน ความสุภาพ แนวปฏิบัติตามวัฒนธรรมนั้น ๆ และแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนิสิต ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ทางสังคมของตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลในการวิจัยด้วยตัวเอง ในรายละเอียดต่าง ๆ ของเครื่องมือวัดที่ใช้ในการศึกษาวิจัย
2. ผู้วิจัยชี้แจงและนำเสนอถึงจุดมุ่งหมายและความสำคัญของการวิจัย รวมทั้งการขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามและการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ให้กับตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ประเทศไทย และมหาวิทยาลัยเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย ผู้วิจัยดำเนินการจัดส่งแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย ให้กับตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ประเทศไทย และมหาวิทยาลัยเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย พร้อมกับรอรับการส่งเครื่องมือกลับในเวลาเดียวกัน ก่อนจะดำเนินการวิธีการนี้ผู้วิจัยได้ใช้เทคโนโลยีการตอบแบบสอบถามออนไลน์ด้วยระบบ Google Form แต่ไม่ประสบความสำเร็จจึงได้เปลี่ยนมาใช้วิธีการเก็บด้วยตัวเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับใช้ในการบรรยายข้อมูลทั่วไปของตัวแปร
2. การทดสอบที (t-test) สำหรับการทดสอบสมมุติฐานการวิจัย (Privitera, 2018) ซึ่งการเปรียบเทียบจากการประมาณค่าพารามิเตอร์จากประชากรด้วยตัวอย่าง อย่างน้อย 100 คน ก็สามารถทำได้และให้การประมาณค่าในระดับที่ยอมรับได้ (Healey, 2015: 153 - 154)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยตามจุดประสงค์ข้อที่ 1 พบผลที่สำคัญดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองในภาพรวมและในองค์ประกอบย่อย ระหว่างประเทศออสเตรเลียและประเทศไทย ในกลุ่มที่อาศัยในเขตเมืองและในเขตชนบท

ตัวแปร	กลุ่มที่อาศัยในเขตเมือง						กลุ่มที่อาศัยในเขตชนบท					
	ออสเตรเลีย			ไทย			ออสเตรเลีย			ไทย		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม
Self1	4.15	0.66	ปานกลาง	2.84	0.63	ปานกลาง	4.25	0.74	ปานกลาง	2.89	0.50	ปานกลาง
Self2	3.80	0.61	ปานกลาง	3.32	0.61	ปานกลาง	3.84	0.69	ปานกลาง	3.17	0.59	ปานกลาง
Self3	4.12	0.71	ปานกลาง	3.00	0.50	ปานกลาง	4.04	0.65	ปานกลาง	2.94	0.54	ปานกลาง
Self4	3.33	0.71	ปานกลาง	3.28	0.52	ปานกลาง	3.37	0.64	ปานกลาง	2.95	0.56	ปานกลาง
Self5	3.45	0.65	ปานกลาง	3.35	0.60	ปานกลาง	3.62	0.74	ปานกลาง	3.22	0.53	ปานกลาง
Self6	3.99	0.83	ปานกลาง	2.91	0.52	ปานกลาง	3.94	0.74	ปานกลาง	3.04	0.68	ปานกลาง
Self7	3.43	0.71	ปานกลาง	3.79	0.72	ปานกลาง	3.36	0.65	ปานกลาง	3.71	0.65	ปานกลาง
Self8	3.54	0.69	ปานกลาง	3.26	0.58	ปานกลาง	3.59	0.62	ปานกลาง	3.01	0.59	ปานกลาง
Self	3.72	0.41	ปานกลาง	3.22	0.32	ปานกลาง	3.75	0.46	ปานกลาง	3.12	0.36	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 พบว่าตัวอย่าง จากมหาวิทยาลัยโมนาช ประเทศออสเตรเลีย มีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 ซึ่งจัดอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้านก็พบว่าทุกด้านมีระดับของพฤติกรรมอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองที่มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมต่ำที่สุดได้แก่ ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยเพียง 3.33 ส่วนตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ประเทศไทย พบว่า มีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 (ต่ำกว่าออสเตรเลีย) ซึ่งจัดอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้านก็พบว่าทุกด้านมีระดับของพฤติกรรมอยู่ในปานกลางทุกด้าน พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองที่มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมต่ำที่สุดได้แก่ ด้านการเปิดโอกาสให้กับตนเองในการเรียนรู้ โดยมีค่าเฉลี่ยเพียง 2.84

ส่วนในกลุ่มที่อาศัยในเขตชนบท พบว่า ตัวอย่าง จากมหาวิทยาลัยโมนาช ประเทศออสเตรเลีย มีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 ซึ่งจัดอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้านก็พบว่าทุกด้านมีระดับของพฤติกรรมอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองที่มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมต่ำที่สุดได้แก่ ด้านการมองโลกในแง่ดี โดยมีค่าเฉลี่ยเพียง 2.79 ส่วนตัวอย่าง จากมหาวิทยาลัยมหาสารคามประเทศไทย พบว่า มีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.12 ซึ่งจัดอยู่ในระดับปานกลาง (ต่ำกว่าออสเตรเลีย) เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้านก็

พบว่าทุกด้านมีระดับของพฤติกรรมอยู่ในปานกลางทุกด้าน พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองที่มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมต่ำที่สุด ได้แก่ ด้านการเปิดโอกาสให้กับตนเองในการเรียนรู้ โดยมีค่าเฉลี่ยเพียง 2.89

2. ผลการวิจัยตามจุดประสงค์ข้อที่ 2 พบผลที่สำคัญดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงค่าสถิติการทดสอบที เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (ภาพรวม พฤติกรรม และพฤติกรรมย่อยรายด้าน) ระหว่างนิสิตประเทศออสเตรเลียและประเทศไทยในกลุ่มที่อาศัยในเขตเมือง

ตัวแปร	กลุ่มเปรียบเทียบ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p
Self1	ออสเตรเลีย	64	4.15	0.66	10.55	.000
	ไทย	47	2.84	0.63		
Self2	ออสเตรเลีย	64	3.80	0.61	4.14	.000
	ไทย	48	3.32	0.61		
Self3	ออสเตรเลีย	63	4.12	0.71	9.24	.000
	ไทย	47	3.00	0.50		
Self4	ออสเตรเลีย	64	3.33	0.71	0.41	.681
	ไทย	48	3.28	0.52		
Self5	ออสเตรเลีย	64	3.45	0.65	0.79	.428
	ไทย	48	3.35	0.60		
Self6	ออสเตรเลีย	64	3.99	0.83	8.49	.000
	ไทย	48	2.91	0.52		
Self7	ออสเตรเลีย	64	3.43	0.71	-2.67	.009
	ไทย	48	3.79	0.72		
Self8	ออสเตรเลีย	64	3.54	0.69	2.29	.024
	ไทย	48	3.26	0.58		
Self	ออสเตรเลีย	63	3.72	0.41	6.95	.000
	ไทย	46	3.22	0.32		

จากตารางที่ 2 พบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองของสองประเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในภาพรวมและในรายด้านทุกด้าน ยกเว้นด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนและด้านความรักในการเรียน ที่พบว่าไม่แตกต่างกัน โดยนิสิตจากประเทศออสเตรเลียมีระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองสูงกว่านิสิตจากประเทศไทย

ตารางที่ 3 แสดงค่าสถิติการทดสอบที่ เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (ภาพรวมพฤติกรรม และพฤติกรรมย่อยรายด้าน) ระหว่างนิสิตประเทศออสเตรเลียและประเทศไทย ในกลุ่มที่อาศัย ในเขตชนบท

ตัวแปร	กลุ่มเปรียบเทียบ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p
Self1	ออสเตรเลีย	37	4.25	0.74	9.82	.000
	ไทย	53	2.89	0.50		
Self2	ออสเตรเลีย	37	3.84	0.69	4.97	.000
	ไทย	53	3.17	0.59		
Self3	ออสเตรเลีย	37	4.04	0.65	8.76	.000
	ไทย	53	2.94	0.54		
Self4	ออสเตรเลีย	37	3.37	0.64	3.33	.001
	ไทย	52	2.95	0.56		
Self5	ออสเตรเลีย	37	3.62	0.74	2.95	.004
	ไทย	50	3.22	0.53		
Self6	ออสเตรเลีย	37	3.94	0.74	5.94	.000
	ไทย	52	3.04	0.68		
Self7	ออสเตรเลีย	37	3.36	0.65	-2.52	.013
	ไทย	53	3.71	0.65		
Self8	ออสเตรเลีย	37	3.59	0.62	4.56	.000
	ไทย	53	3.01	0.59		
Self	ออสเตรเลีย	37	3.75	0.46	7.12	.000
	ไทย	48	3.12	0.36		

จากตารางที่ 3 พบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองของสองประเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในภาพรวมและในรายด้านทุกด้าน โดยนิสิตจากประเทศออสเตรเลียมีระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองสูงกว่านิสิตจากประเทศไทย ในภาพรวมและในรายด้านทุกด้าน ยกเว้นด้านการมองโลกในแง่ดี พบว่านิสิตจากประเทศไทยสูงกว่านิสิตจากประเทศออสเตรเลีย

อภิปรายผลการวิจัย

พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเองทั้งสองประเทศอยู่ในระดับปานกลางทุกด้านเหมือนกัน กลุ่มที่อาศัยในเขตเมืองและในเขตชนบท พบผลการศึกษเหมือนกัน คือ ตัวอย่างจากออสเตรเลียพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเอง โคດเด่นด้านการเปิดโอกาสให้กับตนเองในการเรียนรู้ ส่วนตัวอย่างไทยโคດเด่นด้านการมองโลกในแง่ดี ผลที่พบนั้นเนื่องมาจากบริบทในการเรียนของนิสิตในระดับอุดมศึกษาของทั้งสองประเทศมีบริบทของการเรียนการสอนที่ใกล้เคียงกัน โนลส์ (Knowles, 1975: 18) อธิบายว่า การเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นกระบวนการของบุคคลที่เรียน โดยการคิดริเริ่ม อาศัยการวิเคราะห์และประเมินความต้องการของตนเอง และความเป็นสากลของคุณลักษณะด้านการเรียนรู้ แม้จะมีความแตกต่างทางวัฒนธรรมแต่ก็มีลักษณะรูปแบบที่ใกล้เคียงกันได้ จึงสามารถนำมาวิจัยข้ามวัฒนธรรมในสาขาทางจิตวิทยาได้ สอดคล้องกับการวิจัยของ หวางและแครนตัน (Wang and Cranton, 2012) ที่วิจัยเรื่อง การส่งเสริมและการนำการเรียนรู้ด้วยตนเองไปใช้ : รูปแบบการศึกษาผู้ใหญ่ที่มีประสิทธิภาพที่ศึกษาพบว่าในวัฒนธรรมที่แตกต่างกันอย่างวัฒนธรรมตะวันตกโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสหรัฐอเมริกาและในประเทศอุตสาหกรรมอื่น ๆ ประเทศจีนและอินเดียพบว่ามีแบบจำลองสำหรับการอธิบายการเรียนรู้ด้วยตนเองรูปแบบเดียวที่ได้รับคามนิยมสูงสุด

ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองในภาพรวมและรายด้านด้วยการวิเคราะห์การทดสอบค่าที ระหว่างตัวอย่างจากออสเตรเลียและไทย กลุ่มที่อาศัยในเขตเมือง พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 6 ใน 8 ด้าน ยกเว้นด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนและด้านความรักในการเรียน ที่พบว่าไม่แตกต่างกัน ตัวอย่างจากออสเตรเลียมีพฤติกรรมสูงกว่าตัวอย่างจากไทยทุกด้าน ยกเว้นด้านการมองโลกในแง่ดีที่ตัวอย่างจากไทยสูงกว่า ส่วนในกลุ่มที่อาศัยในเขตชนบทพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกด้าน ตัวอย่างจากออสเตรเลียมีพฤติกรรมสูงกว่าตัวอย่างจากไทยทุกด้าน ยกเว้นด้านการมองโลกในแง่ดีที่ตัวอย่างจากไทยสูงกว่าเช่นเดียวกัน การที่พบผลความแตกต่างเช่นนี้เนื่องจาก ผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ พันธุกรรม สิ่งแวดล้อม ความต้องการของสังคมหรือสิ่งแวดล้อมที่บุคคลนั้นดำรงอยู่ ที่จะสร้างเสริมปรับเปลี่ยนบุคลิกภาพของบุคคลให้เปลี่ยนแปลงไป และสถานการณ์ที่มีความแตกต่างและเปลี่ยนแปลงหล่อหลอมให้เกิดคุณลักษณะของบุคคล ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลให้บุคคลแสดงบุคลิกภาพที่แตกต่าง ซึ่งแบบแผนของบุคคลก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆ (Carson, 2019: 142 - 155) พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองที่แตกต่างกันเป็นผลมาจากอารมณ์ ความรู้สึก บุคลิกภาพและวัฒนธรรมที่ส่งผลร่วมกัน (Rodolfo. and et.al., 2019: 23 - 32) สอดคล้องกับงานวิจัยของ แฟรมบาคและคณะ (Frambach and et.al., 2012: 738-747)

ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การทบทวนประเด็นโลกาภิวัตน์เกี่ยวกับการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานว่าการส่งเสริมวัฒนธรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองได้อย่างไร เก็บข้อมูลจากตัวอย่างในโรงเรียนแพทย์สามแห่งในภูมิภาคที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกัน ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ตะวันออกกลางและยุโรปตะวันตกตามลำดับ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยทางวัฒนธรรมของความไม่แน่นอนและประเพณีเป็นสิ่งที่ท้าทายการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนในแถบตะวันออกกลางและเอเชีย แต่ปัจจัยเหล่านี้มีผลน้อยกว่าเมื่อเทียบกับนักเรียนชาวตะวันตก เช่นเดียวกับการวิจัยของ นฤมล เกื่อนมา (2539: 101 - 106) ที่วิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาล ผลการวิจัยพบว่า สภาพแวดล้อม มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลการศึกษาพบว่าตัวอย่างจากประเทศออสเตรเลียพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเอง โคดเด่นด้านการเปิดโอกาสให้กับตนเองในการเรียนรู้ ส่วนตัวอย่างของประเทศไทย โคดเด่นด้านการมองโลกในแง่ดี จึงเป็นสิ่งที่ต้องส่งเสริมให้ดียิ่งขึ้นในตัวอย่างทั้งสองประเทศ ในส่วนของประเทศไทยจะต้องมีการวางแผนการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเองในทุก ๆ ด้าน เพื่อให้โคดเด่น ใกล้เคียงกับประเทศออสเตรเลีย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาในประชากรในวงกว้างมากขึ้น นอกจากนี้ควรมีการศึกษาเชิงความสัมพันธ์หรือศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเอง

เอกสารอ้างอิง

- กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (2561). สถิติจำนวนนิสิตลงทะเบียน ภาคเรียนที่ 1/2561. เว็บไซต์, <http://regpr.msu.ac.th/th/satit/repStudentCurrentSummary2-25611.pdf>.
- นฤมล เกื่อนมา. (2539). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและสภาพแวดล้อมในวิทยาลัยกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- วีรพงษ์ รามางกูร. (2560). ลักษณะเด่นของคนไทย. ประชาชาติธุรกิจ. วันที่ 16 ธันวาคม 2560.

- Berry John W., Poortinga Ype H., Breugelmans Seger M, Chasiotis Athanasios and Sam David L. (2012). *Cross Cultural Psychology Research and Applications*. Cambridge University Press.
- Carson, Robert, C. (2019). *Interaction concepts of personality*. New York: Routledge Taylor & Francis Group.
- Dowdy Shirley, Wearden Stanley and Chilko Daniel. (2004). *Statistics for research. Third edition*. New Jersey. Wiley-Interscience A JOHN WILEY & SONS, INC. PUBLICATION.
- Fidell, Linda S. and Tabachnick, Barbara G. (2014). *Using Multivariate Statistics Pearson New International Edition*. Newyork. Pearson.
- Gibbons, M. (2002). *The Self-Directed Learning Handbook*. United States of America, John Wiley & Sons, Inc. Jossey-Bass.
- Guglielmino, L.M. (1977). *Development of self Directed Learning Readiness Scale*. Dissertation Ph.D. Georgia: Graduate School University of Georgia.
- Guglielmino Lucy Madsen and, Guglielmino Paul., J. (2008). Productivity in the workplace: the role of self-directed learning and the implications for human resource management. *International Journal of Human Resources Development and Management*, 8, 4.
- Hanh Tiet Dao Tran, Seib Charrlotte, Jones Lee & Anderson Debra. (2014). A cross cultural comparison of health related quality of life and its associated factors among older women in Vietnam and Australia. *BMC Research Notes*, 11(174), 1 – 7.
- Healey Joseph., F. (2015). *The Essentials of Statistics: A Tool for Social Research*. Boston, Cengage Learning. Wadsworth Publishing.
- Lee K., Tsai P.S., Chai C.S. and J.H.L. (2014). Students' perceptions of self directed learning and collaborative learning with and without technology. *Journal of Computer Assisted Learning*, 30(5), 425-437.
- Mo Ching Mok M. (2013). *Self-directed Learning Oriented Assessments in the Asia-Pacific*. Netherlands. Springer Netherlands.
- Monash University. (2018). *Monash at a glance*. Website, <https://www.monash.edu/about/who/glance>.
- Privitera G. J. (2018). *Essential Statistics for the Behavioral Sciences*. New York, Sage Publications, Inc.
- Rodolfo Migon Favaretto. and et.al. (2019). *Emotion, Personality and Cultural Aspects in Crowds: Towards a Geometrical Mind*. Switzerland: Springer International Publishing.

Wang Victor X. and Cranton Patricia. (2012). Promoting and Implementing Self-Directed Learning (SDL): An Effective Adult Education Model. *International Journal of Adult Vocational Education and Technology*, 3(3).
